

Espai d'espiritualitat

UN DOCUMENT DEL PAPA, QUE ÉS UN REGAL PER A LA LITÚRGIA DE L'ESGLÉSIA

El papa Francesc ens ha regalat un bell document sobre la formació litúrgica amb el títol bíblic *Desidero desideravi*. No és cap directori nou, només una contemplació de la litúrgia cristiana com a font de bellesa i de santificació. Exposa la necessitat permanent de formar-se sobre la litúrgia, ja que en la mesura que l'aprofundeixes trobes filons d'or sempre nous. De fet, és una bellesa inabordable ja que conté el mateix misteri del Senyor ressuscitat.

La litúrgia, diu el Papa, dins de l'Església, no ha de ser mai font de polèmica ja que no se celebra en l'àmbit de les idees, sinó del Misteri del Senyor. No van a missa, diem sovint, però hem explicat el que és l'Eucaristia als fidels? Les persones participem dels actes als quals ens conviden quan tenim raons suficients per a participar-hi. Si no se saben les raons per participar de l'Eucaristia com podem esperar que hi participin? El papa Francesc, en el bell document, ens demana que ens deixem fascinar i ens omplim d'estupor per la litúrgia. Hi ha dues conviccions fonamentals: la primera, és el Senyor qui celebra l'Eucaristia. La segona, la litúrgia és de l'Església, no nostra. Hi ha formes que es justifiquen per una mala entesa creativitat pastoral, que desvirtuen l'acte litúrgic i justifiquen les raons que alguns tenen per a blasmar la litúrgia conciliar. Celebrar en l'esperit del Concili Vaticà II no vol dir de cap manera que cadascú inventi la seva pròpia litúrgia, és a dir, que cadascú faci el que li doni la gana.

Cal celebrar en l'esperit i en la lletra dels llibres litúrgics. Certament que cada comunitat local és una manifestació de l'Església en aquell lloc, però la fe de l'Església és anterior i més gran, també la litúrgia. Aquesta la rebem de l'Església com un do. El Papa ens convida a no donar per suposada la formació litúrgica (ni pels fidels ni pels celebrants). En la litúrgia de l'Església, tot té la seva fonamentació teològica i cal descobrir-la com objecte de mistagogia o de catequesi. La litúrgia és la font de la santificació de l'Església, allí on brolla seva santedat.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LES CREUS DE LA DEDICACIÓ DE L'ESGLÉSIA

En moltes esglésies podem contemplar pintades a la paret 12 o 4 creus que no s'han de confondre amb les del via crucis. Són les creus de la dedicació (consagració) de l'església. Ens diu sant Pau (Ef 2, 19-22) que formem un edifici construït sobre el fonament dels dotze apòstols i els profetes. És així com aquestes 12 creus ens recorden que l'Església està fonamentada sobre la fe apostòlica. En el cas de 4 creus signifiquen els quatre evangelistes, sobre els quals s'edifica també la comunitat cristiana.

El dia de la dedicació de l'església aquestes creus varen ser unguides amb crisma, adornades amb flors, encensades i il·luminades. Això va per a nosaltres, els cristians, unguits i habitats per la presència de Déu, adornats per Ell amb tota mena de gràcies, encensats com a temples de l'Esperit Sant i il·luminats per la llum pasqual de Crist. Com ens diu sant Pau, els cristians, per Jesucrist, formem part de l'Església pel nostre baptisme, esdevenint així pedres vives els qui fem d'aquella casa la casa de Déu per la nostra pregària fraterna i la nostra caritat.

Diu sant Agustí: "Nosaltres mateixos som casa de Déu, ens edifiquem durant la vida perquè a la fi siguem dedicats. L'edifici, i encara més la seva construcció, costa esforç, però la dedicació porta exultació".

Xavier Roig Rovira, pvre.

Què cantem?

SI TENIU AL COR LA POBRESA

(Música: Nadala francesa del segle XVII. Lletra: Joan Magí. MD 132)

Sí, sí que coneixeu aquest cant. Comparteix temàtica i, sobretot, melodia amb el cant *Benaürats*, MD 37. És una adaptació que Mn. Joan Magí va fer del text de les benaurances en un moment en que l'altre cant va haver de desaparèixer del Cantoral MD.

Fixeu-vos en totes les imatges bíbliques que hi surten: ciutadans del nou cel, el consol que baixa del cel com la rosada, el jardí de Déu, el banquet de noces, la tendresa, la claror de la mirada de Déu, fills del Pare, vestit blanc i palmes. Són imatges que ens

remeten als sants i santes, aquells homes i dones de tots els temps que ja frueixen de la nostra mare, la Jerusalem celestial, i que per a nosaltres són exemple i ajut (com diu el prefaci de Tots Sants).

Aquests són els qui gaudeixen de l'amor de fills de Déu i, encara més, són els amics de Jesús (Joan 15,15; cf. la tornada del cant). Juntament amb ells, que ja comparteixen la taula amb Crist, nosaltres, els batejats, compartim la taula de la Paraula i del Cos i la Sang de Crist cada diumenge.

Jordi Guàrdia Romeu

Sants de casa nostra

7 de novembre, memòria del beat FRANCESC PALAU

Francesc Palau i Quer va néixer a Aitona (Segrià) l'any 1811. L'any 1828 entrà al Seminari de Lleida. Abans d'acabar els estudis ingressà en la comunitat de carmelites descalços que hi havia a la Rambla de Sant Josep de Barcelona amb la intenció de trobar-hi «l'amor perfecte». Professà solemnement l'any 1834. El juliol de 1835 se signà la desamortització de convents i se suprimiren tots els ordes monàstics. Hagué de marxar del convent i l'empresonaren a la Ciutadella. Quan en va sortir, tornà a Aitona i, mentre meditava en una cova de la població, va decidir que s'ordenaria prevere. Rebé aquest sagrament a Barbastre.

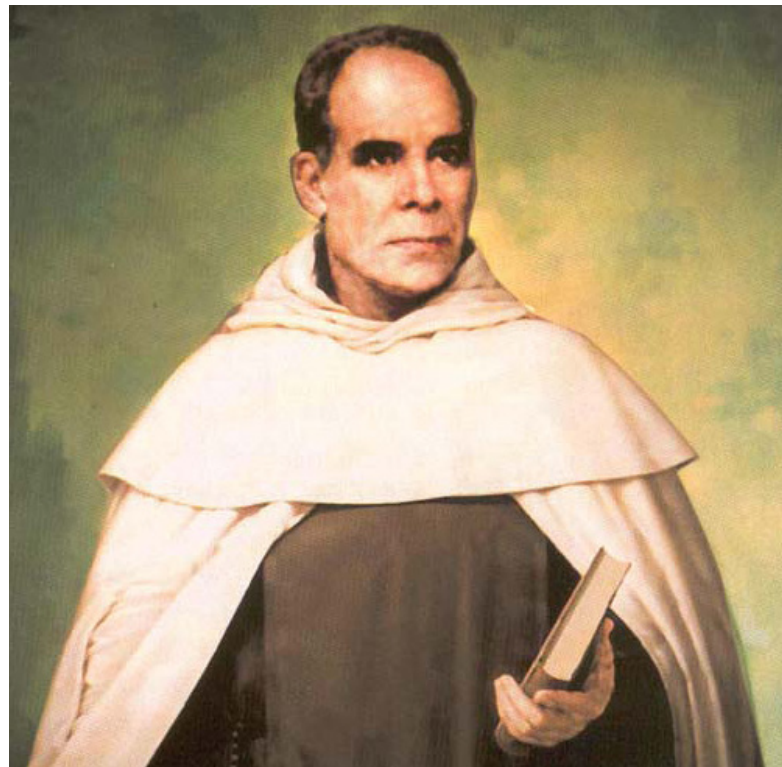
A Berga va veure de prop el treball amb malalts, l'impactà molt i és una idea que el va acompanyar tota la vida. El 1840 s'exilià a França amb la intenció d'evitar les represàlies de les tropes liberals. Durant aquesta època en què portà una vida a l'estil dels deserts carmelitans, se li aproparen algunes persones amb la intenció que els guiés espiritualment. Tornà de l'exili i s'instal·là a Barcelona. El bisbe Costa i Borràs li confià la direcció espiritual del Seminari. Va fer una estada breu a l'ermita de Sant Bartomeu, a Ulldemolins, i estant allí redactà unes regles de vida per a comunitats de Lleida i Aitona que havien format algunes dones.

Tornà a Barcelona amb ganes d'organitzar grups de catequesi d'adults, assemblees cristianes i equips d'estudi d'evangeli. I així va començar l'Escola de la Virtut a l'Església de Sant Agustí Nou. Tingué problemes amb la premsa i autoritats perquè eren contràries a qualsevol causa religiosa i l'any 1854 el Capità General de Catalunya el va obligar a exiliar-se a Eivissa. Predicant a Ciutadella va descobrir la seva missió: l'Església se li presentà com una criatura lluminosa a qui s'ha d'estimar per a fer-la créixer. Es va dictar una amnistia general i va poder tornar a Barcelona. Predicà a Madrid, Lleida, Tarragona i Barbastre. Organità un grup d'eremites que s'havien instal·lat a l'ermita de Sant Honorat de Randa a Mallorca: silenci, treball, fraternitat, oració i missió. Obrí una primera casa a Ciutadella amb vocacions femenines. Va confiar en la seva neboda, sana Teresa Jornet, que volia sumar-se a la causa.

El P. Palau volia crear una combinació de les vides activa i contemplativa i pensava que així aconseguiria un ordre estable i perfecte. Així va néixer l'Orde Tercer de Germans i Germanes de la Mare de Déu del Carme i Santa Teresa de Jesús en les seves branques masculina i femenina. Continuaren les congregacions de Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes. Fundà a Tarragona una comunitat que era molt estimada per ell. Viatjà a Roma per a participar en el Concili Vaticà I. Arribada una epidèmia de tifus, es va retirar a la casa de Tarragona on hi morí l'any 1872. Va ser beatificat per Joan Pau II l'any 1988. Canten els goigs: "Clara llum sobre el Misteri de l'Església heu fruit, i en bonança i en temperi serveu sempre el cor ardit. Manteniu el qui s'esbrava i arboreu el decaigut... Gest de fe que il·luminava dins un món esmaperdut: Fra Francesc, la vostra saba porta encís de joventut!"

Beat Francesc Palau, pregueu per nosaltres!

Joan Bonet Olivé

L'Eucaristia, pas a pas

AL·LELUIA

Llegides les dues lectures, la comunitat s'alça i comença a cantar l'al·leluia, paraula composta hebrea: *Halelô* (lloar) i *Yôh* (Déu). En cada plana de l'Evangeli escoltem la salvació del Senyor, per això la millor manera de preparar-se per a la lectura de la Bona Nova de Jesús és lloar-lo amb tot el cor i tota l'ànima, perquè el Senyor és el nostre Salvador per la seva mort i resurrecció. Junts aclamem la seva vinguda salvadora tot posant-nos drets davant qui es farà present en mig nostre per la proclamació de la seva Paraula.

Per la Quaresma desapareix l'al·leluia dels nostres llavis. D'aquesta manera ens preparem per a cantar-la de nou la nit de Pasqua, la nit més lluminosa, la nit de la nostra salvació.

Després del cant de l'al·leluia escoltem: "El Senyor sigui amb vosaltres" en la seva Paraula proclamada, i la comunitat respon: "I amb el vostre esperit", és a dir, "i amb tu també pel sagrament de l'orde que has rebut", i amb el senyal de la Creu al front, als llavis i al cor, fet a poc a poc, conscients del que fem, li podem demanar al Senyor que tot allò que pensem, diguem i estimem segueixi sempre el camí del qui ara es disposa a parlar-nos, Crist el Senyor.

Finalment, amb l'encensació del llibre dels sants Evangelis, la comunitat honora i fa un acte de fe en la presència del Ressuscitat que ens adreça la Paraula que estem a punt d'acollir amb cor obert.

Xavier Roig Rovira, pvre.